

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

Adventas kviečia būti budresniems

Adventu prasideda naujieji liturginiai metai. Palydėdamas senuosius ir sutikdamas naujuosius metus, žmogus bando įvertinti visa tai, kas įvyko per visus metus: kas nuveikta, kas buvo gero, kaip pavyko įgyvendinti numatytus tikslus, kodėl kai kas nesisekė. Pradedant naujuosius metus numatoma perspektyva, sudaromi veiklos planai.

Advento pradžia kviečia įvertinti ir giliau pažvelgti į savo sielos reikalus. Kokia gi ten tvarka? Kaip dažnai atlikau sąžinės sąskaitą ir per atgailą susitaikiau su Dievu, priėmiau Kristų į savo širdį? Galbūt per skubėjimą, begalinį rūpestį materialia gerove, prisikaupė sieloje nuoskaudų, nusivylimų, pykčio, keršto šiukšlių?

Kristus išpėjo: „Nekraukite sau lobių žemėje, kur kandys ir rūdys ėda, kur vagys išilaužia ir vagia. Verčiau kraukitės lobį danguje, kur nei kandys, nei rūdys neėda, kur vagys neišilaužia ir nevagia, nes kur tavo lobis, ten ir tavo širdis“ (Mt 6,19-21). Krautis lobį danguje, vadi-

nasi, rūpintis sielos tyrumu, būti budriems, ryžtis paklusti Kristaus kvietimui budėti: „Todėl budėkite, nes nežinote, kurią dieną ateis jūsų Viešpats. <...> būkite pasirengę, nes žmogaus Sūnus ateis, kai nesitikėsite“ (Mt 24,42-44).

Ne vienam turbūt kyla klausimas: „Ką gero gali duoti budėjimas, jei net pats Jėzus nežinojo savo sugrįžimo valandos?“ Geriausia sukaupti dėmesį į tai, kaip aš gyvenu, kaip aš elgiuosi su aplinkiniais, kiek gailestingumo ir meilės yra mano širdyje. Jėzus paliko mums pasiaukojamos meilės, nuolankaus tarnavimo, begalinio gailestingumo pavyzdį. Ar stengiuosi savo gyvenimu tapti panašus į Jėzų?

Šventoji Dvasia šį adventą kviečia mus būti tobulesnius, sutelkiant dėmesį į kurį nors vieną dalyką. Patyrinėkite, kas labiausiai išžiestų Kristų, jei Jis šiandien sugrįžtų, ir ryžkitės atsikratyti šiuo blogu įpročiu. Pavyzdžiui, galbūt jūs tik kritikuojate kitus, pro pirštus žiūrėdami į savo pačių trūkumus. Pasiryžkite prieš

pasmerkdami kitą įvertinti save. Kristus mokė: „Neteiskite, kad nebūtumėte teisiami. Kokiu teismu teisiatė, tokiu ir patys būsite teisiami ir kokiu saiku seikite, tokiu ir jums bus atseikėta. Kodėl gi matai krislį savo brolio akyje, o nepastebi rąsto savojoje?“ (Mt 7,1-3). Kai kiekvieną kartą prieš pradėdami kritikuoti prikašite liežuvį ir laikysitės Kristaus atleidimo, tai šv. Kalėdų rytą sutiksime pakilesnės dvasios, džiaugdamiesi, kad jus aplankė Dievo gailestingumo galia, kuri perkeitė jūsų sielą.

Pradėdami Advento laikotarpį, nuoširdžiai prašykite Šventosios Dvasios, kad iširtų ir nurodytų jūsų silpniausią vietą, kur turėtumėt budėti, kad, „Kai ateis žmogaus Sūnus savo šlovėje“ (Mt 25,31), ramiai ir džiaugsmingai galėtumėt sutikti Jį.

Vytautas Grigaravičius

Kristaus Prisikėlimo parapijos klebonas
dekanas teol. lic. kun.

Sekmadienio katechezė

Dekanas klebonas teol. lic. kun. Vytautas Grigaravičius

Dievas Kūrėjas

Kiekvienam iškyla klausimai: „Kaip atsirado pasaulis? Iš kur tokia gyvenimo įvairovė? Kas nutiesė žvaigždynų kelius? Kodėl laikas matuojamas vasaromis ir žiemomis, sėja ir derliaus nuėmimu, dienomis ir naktimis? Kas nustatė gyvūnijos ir augalijos vystymosi tvarką, kas suteikė žemei derlingumą, kas pažadino naują gyvybę? Kas buvo pradžioje ir kokia bus pabaiga?“

„Pradžioje Dievas sukūrė dangų ir žemę“ (Pr 1,1), - šiais žodžiais prasideda Šventasis Raštas. „Pradžioje“ – tai reiškia, kai žemėje dar nebuvo nieko. Buvo tik Dievas: „Dievo Dvasia pleveno virš vandenų“ (Pr 1,2). Mes sakome: „Tikiu Dievą, Dangaus ir žemės Sutvėrėją“, suvokdami, kad pasaulis ir visa, kas jame yra, neatsirado savaime ar atsitiktinai, o tik dėl to, kad to norėjo Dievas. Be Jo nebūtų jokios gyvybės. Dievas sukūrė pasaulį iš nieko, sukūrė ir mažiausią atomą, ir begalinę visatą. Todėl žmonės, net ir nieko nežinodami apie Dievą, kūriniuose gali išžvelgti Jo pėdsakus: „Iš kūrinių didumo ir grožio galima pažinti ir matyti jų Kūrėją“ (Išm 13,15).

Yra skirtingų atsakymų į klausimą apie pradžią, apie pirminę gyvybės priežastį. Tačiau mes netikime atsitiktinumu, o tikime Gyvąjį Dievą, pirminę pačios pradžios priežastį. Tikėdami mes galime viltis, kad pasaulis ir žmogus yra saugus, nes juos nuo pat pradžių globojo Dievas. Dievas yra mums geras. Tai daug kartų patyrė Izraelio tauta, tai patiria kiekvie-

nas tikintysis per visą savo gyvenimą.

Apreiškimas apie sukūrimą yra neatskiriamas nuo Dievo, Jo sandoros su savąja tauta apreiškimo ir įvykdymo. Iš visų Šv. Rašto pasakojimų apie sukūrimą išskirtini trys pirmieji Pradžios knygos skyriai. Įkvėptieji autoriai tuos tekstus sudėjo Šv. Rašto pradžioje, ir savo iškilminga kalba jie skelbia tiesas apie kūrinių, jos pradžią ir pabaigą Dieve, jos tvarką ir gerumą, žmogaus pašaukimą, apie nuodėmę ir išganyimo viltį.

„Pradžioje Dievas sukūrė dangų ir žemę“. Tais žodžiais patvirtinami trys dalykai: amžinasis Dievas davė pradžią viskam, kas egzistuoja šalia Jo; Jis vienas yra Kūrėjas; visa, kas egzistuoja, priklauso nuo To, kuris viskam duoda buvimą. Tai pagrindinė tiesa, kurios Šv. Raštas ir Tradicija nuolat moko bei skelbia: „Pasaulis yra sukurtas Dievo garbei“ (Vatikano I Sus. DS 3025).

Pasaulį Dievas lengvai sukūrė iš nieko, Jam nereikėjo jokios pagalbos. Jis sukūrė pasaulį be galo išmintingai, laisva valia, norėdamas padaryti savo kūrinius savosios būties, išminties ir gerumo dalyviais: „Viešpatie, tokia daugybė tavų sutvėrimų! Juos išmintingai sukūrėi“ (Ps 104,24). Kadangi pasaulį Dievas kūrė išmintingai, tai kūrinių yra darni: „Tu sutvarkei visa, žiūrėdamas saiko, ir skaičiaus, ir svorio“ (Išm 11,20). Sukūręs kūrinių Dievas jos neapleidžia. Jis ne tik leidžia jai būti ir egzistuoti, bet ją ir palaiko kiekvieną jos buvimo akimirka, leidžia jai veikti ir

veda į jos tikslą. Pripažinti tą visišką priklausomybę nuo Kūrėjo yra išminties ir laisvės, džiaugsmo ir pasitikėjimo šaltinis.

Kūrinių yra savai gera ir tobula, bet iš Kūrėjo rankų ji išėjo ne visiškai užbaigta. Ji yra sukurta keliaujanti į galutinį tobulumą, kurį dar reikia pasiekti ir kuriam Dievas ją skyrė. Dievo apvaizda mes vadiname tuos patvarkymus, kuriais Dievas veda į tobulumą savo kūrinių. Dievo apvaizdos globa yra konkreti ir betarpiška, rūpinasi viskuo: nuo mažiausių dalykų iki pačių svarbiausių.

Dievas yra absoliutus savo planų Šeimninkas, tačiau jiems įgyvendinti Jis pasitelkia ir savo kūrinius, kviesdamas juos bendradarbiauti. Žmonėms Dievas suteikė galimybę laisvai bendradarbiauti Jo apvaizdos veikloje, pavėsdamas jiems labai atsakingą užduotį valdyti žemę, t.y. kuo darniau baigti Dievo pradėtą kūrimo darbą.

Būna, kad kyla klausimas, kodėl tokiaame darniame ir gerame Dievo sukurtame pasaulyje egzistuoja blogis. Dievas nėra blogio priežastis, tačiau Jis sukūrė dar tebekeliaujantį pasaulį, sukūrė žmones, turinčius laisvą valią ir todėl galinčius klusti. Tačiau gerbdamas laisvą savo kūrinių valią, Jis leidžia egzistuoti blogiui ir slaptingai moko iš jo išgauti gėrį. Dievo apvaizdos keliai mums nežinomi. Tik atėjus laikui visiškai pažinsime kelius, kuriais Dievas vedė savo kūrinių iki galutinio Šabo poilsio, dėl kurio Jis sukūrė dangų ir žemę.

Tešiamė pokalbių ciklą „Tėve mūsų“

Adolfas Daukšienė

3. Atleisk mums mūsų kaltės

Tarp Egipto ir dykumos, tarp vergijos ir laisvės driekiasi riba: tai momentas, kai veikiame ryžtingai ir tampame naujais žmonėmis, prisimdami naujus moralinius išpareigojimus. Mąstant geografijos terminais, šią ribą žymi Raudonoji jūra, o „Viešpaties maldoje“ – tai „atleisk mums mūsų kaltės“. Tai laikas, kai patys imame rūpintis savo išganymu, nes, kiek Dievas besistengtų, viskas priklauso nuo mūsų: reikia Jį išgirsti, išiklausyti, suprasti ir keistis.

Jei į Pažadėtąją žemę išsinešime savo ankstesnę baimę, nuoskaudas, neapykantą, savo priekaištus, – ir ten liksime vergais. Štai kodėl peržengiant ribą tarp senų įpročių pagundos ir išbandymo ugnimi iškeliami ši būtina sąlyga, kurios Dievas niekuomet neatšaukia: kaip jūs atleidžiate, kokių saiku seekite, tokiu jums bus atseikėta. Visa tai, ko neatleisite, atsigręš prieš jus.

Tai nereiškia, kad Dievas nenori atleisti. Tačiau jei mes ateiname neatleide, mes paniekiname meilės paslaptį, nes atsižadame meilės, ir mums nelieka vietos karalystėje. Niekas neturi teisės manyti, kad priklauso Dievo karalystei, jei jo širdis vis dar netapo atlaidi. Atleisti labai sunku. Ši situacija gali tęstis visą gyvenimą. Įsakymas atleisti yra ne

menkas upeliukas, skiriantis vergiją nuo laisvės – jis gilus ir platus kaip Raudonoji jūra. Ją žydai įveikė ne savo sukaltomis valtimis – ji persiskyrė Dievo galia. Dievas pervedė juos jūros dugnu. Tam, kad tave vestų Dievas, reikia perimti Dievo bruožą – Jo sugebėjimą atleisti. Dievas visada prisimena, kad esame silpni, Jis mūsų niekada nekaltins, bet, atėjęs į mūsų gyvenimą, neš su mumis mūsų našta. Jis vėl eis į Golgotą, jei mes nenorime ar neįstengiame to daryti.

Kad galėtume ištarti pirmą frazę „Gelbėk mus nuo pikto“, reikia iš esmės perkainoti mūsų vertybes ir iš naujo viską įvertinti. Juk vidinės mūsų esybės permainingos dar tokios menkos. Mes trokštame tų permainingų, bet prašyti Dievą apsaugoti mus nuo išbandymų, tolygu prašyti iš esmės pakeisti mūsų būseną, o tam, kad ji keistųsi, reikia ištarti: „Atleisk, kaip aš atleidžiu“. Tai dar sunkiau, tai viena iš didžiausių gyvenimo problemų. Jei įstengi atleisti, jeigu palieki nelaisvės žemėje savo vergišką psichologiją, godumą, norą pasiglemžti turto ir savo kartėlių, jau įstengi pereiti į kitą krantą. Po to pasijunti kaitrioje dykumoje, nes reikia laiko, kad vergas taptų laisvu žmogumi.

Parapijos gyvenimo atspindžiai

Adelija

Marija kviečia mus

Nėra didesnio džiaugsmo, kaip uždegti didelę gražią žvakę, kurios liepsnoje sudegtų nuodėmės. Nėra didesnės laimės, kaip paimti nusidėjėlių už rankos ir atvesti jį prie rojus vartų.

Kas atlieka šią misiją žemėje patys pirmieji? Kas išjudina apsamanojusius abejingumo akmenis žmogaus širdyje? Kas pažadina žmogaus sielos gelmėse tą tikėjimo ir meilės kibirkštėlę, į kurią neprisiskverbta blogis, kuri išlieka švari ir šventa? Tai daro Marijos legiono legionieriai, kurie atidavę savo širdis, akis ir rankas Dievui skuba ten, kur daugiausiai neviltingas, kur skausmas, atrodo, niekada nesibaigs, kur problemos nebebus išspręstos. Dievas neturi kitų rankų, kitų akių ir kitos širdies – tik mūsų.

Kristaus Prisikėlimo parapijos Marijos legiono žmonės, vadovaujami K. Jasilionienės, dažniausiai lankosi Kauno klinikų akušerijos ir ginekologijos skyriuose. Kiek būna visiems džiaugsmo, kai ligonės suvokia, kad didžiausias gydytojas yra Kristus. Jėzus gyvas ir šiandien, Jėzus gydo

visus ir šiandien, tereikia Juo patikėti ir Jam atiduoti visus rūpesčius.

Apsidairykite aplink save: kiek skausmo, kančios, neviltingas, sumaištis ne tik ligoninėse, bet ir mokyklose, įstaigose, įmonėse, šeimose. Žmonės, nusigręžę nuo Dievo, išsigelbėjimo ieško ten, kur jo nėra ir niekada nebuvo. Ateikime į Marijos legioną, kurio nariai renkasi antradieniais 15.30 val. Paminklinės Prisikėlimo bažnyčios raštinėje. Tapkime jo nariais ir neškime Kristaus šviesą ten, kur jos labiausiai reikia. Dažnas pasiteisins, kad neturi gabumų, o svarbiausia – laiko. Daryk gerus darbus, o Dievas parūpins ir laiko, ir sugebėjimų, ir netgi pinigų. Ateikite moksleiviai ir studentai, dirbantys ir pensininkai, jei mylite savo artimą ir trokštate jam padėti. Ateikite su savo tuščiomis rankomis ir nuodėmių gausybe, ir su viltimi, kad tokius mus Dievas myli dar labiau.

Dievas veikia ne „dėl to, kad“, bet „nepaisant to, kad“.

Psichologė Raimonda Pundziūtė

Parapijos šeimų šventė

Spalio 29 d., sekmadienį, į Kristaus Prisikėlimo bažnyčią rinkosi šeimos, pakviestos į joms rengiamą Šeimų šventę, kurios pagrindinis tikslas – pradėti burti parapijos šeimų bendruomenę.

11 val. parapijos klebonas dekanas Vytautas Grigaravičius aukojo šv. Mišias už šeimas. Jis kvietė šeimas santarvei, vienybei, tarpusavio supratimui, melstis ir prašyti Dievo malonės praregėti, didesnę dėmesį skirti dvasiniams dalykams, o ne vien kurti materialią gerovę.

Po šv. Mišių šeimos rinkosi į bažnyčios konferencijų salę. Susibūrimo dalyvavo dekanas klebonas kun. Vytautas Grigaravičius, Kauno arkivyskupijos Šeimos centro atstovė Ona Darbutaitė, svečiai iš Kanos šeimų bendruomenės Reda ir Mindaugas (Kretinga) bei Kęstutis ir Edita (Kaunas), psichologė Raimonda Pundziūtė.

Klebonas nuoširdžiai pasveikino visas susirinkusias šeimas, padėkojo joms už dalyvavimą. Jis taip pat išsakė rūpestį dėl jaunų šeimų pažeidžiamumo. Klebono teigimu, labai svarbus yra pasirošimo jungtuvėms laikas – sužadėtuosius kursai, tačiau to negana. Labai svarbu, kad šeima galėtų padėti būsimai šeimai tikriau pamatyti šeimos gyvenimo tikrovę, o ne gyventi iliuzijomis. Todėl yra būtina šeimų bendruomenė, kuri stiprintų žmonių norą gyventi stiprijoje, darnioje šeimoje.

Apie numatomą šeimų bendruomenės veiklą mintimis dalijosi psichologė Raimonda Pundziūtė. Jos teigimu, labai svarbu, kad jauna šeima nesijaustų vieniša, kad turėtų bendruomenę, į kurią galėtų atsiremti, kartu padalytis džiaugsmiais ir rūpesčiais. Susituokus dažnai nutolsta ar pasikeičia draugų ratas, o jaunavedžiai susiduria su daug naujų dalykų, patirčių, kurias norisi aptarti, pasiklausti ar tiesiog pasidalyti mintimis, o tam geriausia erdvė yra bendruomenė. Taip pat labai svarbu suteikti

šeimai reikalingą informaciją. Todėl renginio metu šeimos gavo lankstinukus su informacija, kas yra rengiama šeimoms, kur jos gali dalyvauti, taip pat kokia planuojama būsimos bendruomenės veikla.

Svečiai iš Kanos šeimų bendruomenės liudijo apie tai, ką bendruomenė duoda šeimai. Reda ir Mindaugas teigė, jog po vestuvių žmonės tampa kitokie, keičiasi jų mąstymas, jau nebepritampa prie to „laisvo jaunuolio“. Vasaros rekolekcijų patirtis jiems padėjo pamatyti tikrąsias šeimos vertybes. Vien žinoti, kaip reikia gyventi teisingai, neužtenka, kad tai išsipildytų, reikia Dievo pagalbos. Vienas svarbiausių dalykų šeimoje yra atleidimas, tačiau pasitaiko dalykų, už kuriuos labai sunku atleisti, kartais, atrodo, net neįmanoma. Tačiau su Dievu viskas daug lengviau. Net ir gimusių vaiką reikia išmokyti mylėti ne tik teoriškai, bet ir praktiškai.

Kęstutis ir Edita iš Kanos bendruomenės taip pat dalijosi savo patirtimi. Jų teigimu, savaitė, praleista rekolekcijose, atvėrė naują pasaulį, sutvirtino šeimą. Ir tai nuostabu. Tik po to jie suprato, jog jų gyvenime buvo be galo daug iliuzijų, nors susituokę jau 20 metų. Tai jiems leido suprasti, jog svarbiausia yra vyro ir žmonos bendra malda, kuri labai sutvirtina šeimą, nes tada ir dvasinis gyvenimas tampa bendras.

Kauno arkivyskupijos Šeimos centro atstovė Onutė Darbutaitė skatino šeimas pasidalinti savo mintimis, apie šios bendruomenės kūrimą. Šeimos dalijosi ko norėtų, kokios veiklos tikisi, kokios temos šiuo metu joms yra svarbios ir aktualios. Pagrindinė mintis – tai bendravimas ir dalijimasis patirtimi. Jaunos šeimos įvardijo, jog joms yra labai svarbu tiek pasidalinti, tiek pasisemti patirties iš kitų, kas, galbūt padėtų nekar-

toti skaudžių kitų šeimų klaidų. Onutė paragino šeimas dalintis ir savo tikėjimu, nes bažnytinė santuoka nėra amuletas, savaime apsaugantis šeimą. Svarbiausia yra realus gyvenimas kartu su Dievu.

Tolesnes diskusijas šventės dalyviai pratęsė prie arbatos puodelio, artimiau susipažindami vieni su kitais, dalindamiesi planais ir mintimis apie tolesnę veiklą, bendruomenės kūrimą.

Kauno arkivyskupijos spaudos tarnyba

Lietuvių katalikių moterų paminėjimas Kaune (2006.11.11)

Lapkričio 11 d. katalikiškoji miesto visuomenė buvo pakviesta dalyvauti Kristaus Prisiūkėlimo bažnyčioje Kaune vykusiame šviešaus atminimo lietuvių katalikių moterų paminėjimo renginyje, skirtame iškilios prieškarinio veikėjos, Sibiro tremtinės Onos Gaigalaitės–Beleckienės 100-osioms gimimo metinėms.

Per du šimtus šio paminėjimo dalyvių kartu meldėsi šv. Mišiose, kurias aukojo ir pamokslą pasakė Kauno arkivyskupas metropolitas Sigitas Tamkevičius. Ganytojas priminė katalikės veikėjos O. Gaigalaitės–Beleckienės sunkų, tačiau prasmingą gyvenimo kelią: ji neigė jėgų darbuodamasi moterų labai nepriklausomoje Lietuvoje, iškentėjo Sibiro tremties išbandymus. „Ji gyveno kaip dera katalikė moteris, savo gyvenimą remdama Evangelija,“ – sakė arkivyskupas kviesdamas šių dienų katalikių moterų veiklą ir gyvenimą pavesti Šiluvos Dievo Motinos globai.

Atnašų procesijoje katalikės moterys atnešė O. Gaigalaitės–Beleckienės atsiminimų knygą „Neužmirštami metai“, taip pat vaikų dienos centrai dovanojami rašiklius. Per šv. Mišias giedojo Nijolės Jautakienės ir Salvinių Jautakaitės vadovaujami Sakralinės muzikos mokyklos chorai „Pastoralė“ ir „Giesmė“, kurie pasibaigus pamaldoms minėjimo dalyviams dar pradžiugino trumpu koncertu.

Tolesnėje paminėjimo programoje šio renginio komiteto pirmininkė Alė Jurgaitienė pakvietė apžvelgti XX a. katalikių moterų veiklą ir apmąstyti moters vaidmenį visuomenėje XXI a. Savo pranešime atskleidusi plačią lietuvių katalikių moterų veikimo programą nepriklausomoje Lietuvoje, ses. dr. Albina Pajarskaitė MSV pabrėžė, jog permainų ir skausmo kupinas XX a. išskėlė moterims daugybę uždavinių ir sprendžiant socialines problemas, ir rūpinantis dvasine tautos pažanga. Katalikių moterų draugija, vėliau suvienijusi prieškarinio moterų draugijas į Katalikių moterų sąjungą, švietė ir ugdė mergaites ir moteris šeimos gyvenimui, steigė mokymo ir ugdymo mokyklas, darželius, socialinės globos įstaigas, sveikatos punktus, rengė minėjimus, rūpinosi kaimo švietimo ir kultūros reikalais, leido ir platino gausią katalikišką spaudą. Kalbėjusioji minėjo didžiulį inteligenčių pasišventimą darbuotis savo tautos labui ir linkėjo šiuolaikinėms moterims remtis jų idealais.

Lietuvių moterų ištvermę ir pasiaukojimą okupacijos metais, kai dauguma jų atsidūrė Sibiro tremtyje, liudijo dr. Marija Beleckaitė–Rimkevičienė. Ji pasidalijo prisiminimais apie savo motiną O. Gaigalaitę–Beleckienę, su kuria kartu šešerių metų buvo išvežta į Sibirą. Lietuvės moterys ir ten nepalūždavo, ne tik pasiaukojančiai rūpino savo vaikais darbštumu gindamos nuo dabo, bet ir mokė juos giesmių, pratino prie kasdienės vakaro maldos.

Koks turėtų būti šiuolaikinių katalikių moterų veiklos prioritetas savo pranešime svarstė dr. Eglė Laumenskaitė. Ji siūlė istorinių pokyčių metais išryškėjusių tautos socialinių negerovių – smurto, savizudybių, alko-

holizmo, narkomanijos, prostitucijos ir pan. – nesieti vien su Vakarų įtaka, bet pažvelgti į žmonių tarpusavio santykių pagrindus, į moterų sąvoką. Kalbėjusioji apgailestavo, jog moteris, sovietiniais metais herojiškai nešusi savo atsakomybę už šeimą naštą, o dabar įsitvirtinusi visose visuomenės gyvenimo srityse, apleido žmogiškųjų santykių plotmę. Pasak dr. E. Laumenskaitės, šandien svarbiausias ne moters aktyvumas, bet jos sąmoningumas, bendradarbiavimas su vyru, kantrus visų šeimos narių atsakomybės ugdymas, vaikų auklėjimas, nes „tik moteris gali išmokyti autentiškų tarpusavio santykių“.

Renginio globėjas arkivysk. S. Tamkevičius savo žodyje paakino remtis kilniais praeities moterų gyvenimo pavyzdžiais, pabrėžė svarbą katalikėms moterims šiandien suvienyti savo jėgas.

Kreipimesi į visuomenę – šeimas, parapijų bendruomenes, jaunimo ugdytojus, įstatymų leidėjus, kultūros ir žiniasklaidos darbuotojus bei visus geros valios žmones – šio renginio dalyviai pakvietė 2007-aisiais, artėjant Katalikių moterų draugijos įsikūrimo 100 metų jubiliejui, daugiau dėmesio skirti vyrų ir moterų sąmoningumui, savo asmens tapatybės suvokimui, tarpusavio bendradarbiavimui ir šiuos rūpesčius pavesti Šiluvos Dievo Motinos globai artėjant jos apsireiškimo 400 metų Jubiliejui. Šio paminėjimo komiteto pirmininkė A. Jurgaitienė padėkojo renginio rėmėjams ir visiems dalyvavusiems svarsiant moters vaidmenį šeimoje ir visuomenėje.

B. Vasylienė

2007 m. Kalendoriaus „Kryžiai Europos kalnuose“ pristatymas

Š. m. lapkričio d. 18 d., 18 val. tikinčiausios maloniai nudžiugino prie altoriaus iškilmingai atėję Šiaulių vyskupas Eugenijus Bartulis, prelatas Steponas Vaičiūnas, dekanas klebonas Vytautas Grigaravičius, kun. Lioginas Jagminas SJ ir būrys Kauno kunigų seminarijos klierikų.

Šv. Mišias aukojo buvęs mūsų parapijos klebonas, vyskupas E. Bartulis. Vyskupas homilijoje kvietė dvasiniam tobulėjimui. Deja, šiuolaikinis žmogus siekia tik materialiojo gėrio. Ir kuo turtingesnis, tuo labiau tolsta nuo

Dievo, tuo labiau skursta jo siela.

Po šv. Mišių tikintieji buvo pakviesti į konferencijų salę, kur buvo pristatytas Jo Ekscellencijos 2007 metų kalendorius „Kryžiai Europos kalnuose“. Pristatymui žaismingai vadovavo aktorė Doloresa Kazragytė. Nuostabiai gražiai giedojo Šiaulių katedros Šv. Cecilijos choras.

Kalendoriaus pavadinimas „Kryžiai Europos kalnuose“ nusako tematiką - kryžiai. Jie mediniai, metaliniai, mūriniai, tik skiriasi vietos kalnuose ir aukštis. Daugiausia nuotraukų

nukelta į 4 psl.

atkelta iš 3 psl.

– iš Italijos ir Prancūzijos kalnų, keletas kryžių yra fotografuotų ir Lietuvoje. Jo Ekscelencija vyskupas E. Bartulis įdomiai, vaizdžiai papasakojo kiekvienos nuotraukos istoriją iš kelionių po kalnus. Vysk. E. Bartulio neatsiejama gyvenimo dalis - kalnai, po kalnus jis keliauja daugiau nei trisdešimt metų. Pasakojimą gražiai papildė jo bendražygis fotografas Evaldas Darškus.

Dizaineris Aurimas Švedas pasakė, kad jo nuopelnai kuklūs, fotografijos atliktos

kokybiškai ir jis pasidžiaugė, kad šis kalendorius - jau antras bendras darbas su vyskupu E. Bartuliu - pavykęs.

Pabaigoje kartu su choru visi susirinkusieji (o jų buvo pilna konferencijų salė, daug stovinių) giedojo „Kryžius šventas“. Vyskupas E. Bartulis pakvietė baigti renginį giesme „Palaimink, Viešpatie!“

Aidint giesmėms žmonės skubėjo išgyti kalendorių, kuris yra iš tiesų puikus.

Pokalbis apie vienvė

Dr. Viktorija Grigaliūnienė

Kas stovi už nugaros?

„Karaliaus įžengimo į sostinę proga rūmuose buvo iškelta puota. Valdovas priminė dovanas, kurios buvo viena už kitą brangesnės: graviruotus ginklus, sidabro taures, auksu siuvinėtus brokato audinius. Dovanas teikusiuju gretos jau retėjo, kai į salę pasiramsčiuodama lazda išslubčiojo valstietė, avėjusi sunkiomis medžio klumpėmis. Tylėdama iš užančio ji ištraukė rūpestingai iš audinio skiautę suvyniotą paketėlį. Salėje nuvilnijo juoko banga, kai moteris prie karaliaus kojų padėjo baltos vilnos sruogą, gautą iš jos vienintelių avių ir suverptą per ilgus žiemos vakarus. Netauręs nė žodžio karalius oriai nusilenkė. Pašaipių žvilgsnių smaigomai senolei lėtai klėpinkščiuojant atgal, jis davė ženklą pradėti pokylį.

Moteris iškeliavo namo. Temo. Sunkus ir ilgas buvo jos kelias į lūšnelę, surestą netoli karaliaus girios. Iki šiol varguolės gyvenimo čia niekas netrikdė. Tačiau priartėjusi prie savo namų ji stabtelėjo apimta panikos. Valstietės trobelę supo karaliaus kareiviai: aplink namą jie smeigė žemėn kuoliukus ir rišo ant jų baltos vilnos siūlą. Senolė išsigando, kad karalius išsikeidė dėl varganos dovanos ir bijojo, kad sargyba ją suims. Tačiau išvydęs moteriškę būrio viršininkas mandagiai jai nusilenkė ir pranešė:

– Ponia, mūsų karaliaus įsakymu visa žemė, kurią apjuos jūsų dovanotas vilnos siūlas, nuo šiol priklausys jums.

Naujasis valstietės nuosavybės plotas buvo toks, kiek aprėpė siūlas. Moteris gavo, kiek pati davė.“ (Bruno Ferrero).

Šią istoriją teko prisiminti vasarą, kai viešėdama pas gimines buvau paprašyta konsultuoti kaimynystėje gyvenančią vie-

nišą moterį, sergančią onkologine liga. Giminaite papasakojo, jog iki ligos kaimynė dirbo vadovaujama darba, turėjo daug pažįstamų, užaugino du sūnus, kurie šiuo metu mokosi užsienyje. Vyras prieš metus išvyko gyventi į kitą šalį. Pasakojo, kad moteris, būdama sveika, mokėjo rūpintis tik savimi, nerasdavo gero žodžio kaimynams, ne kartą yra juos apšaukusi.

Buvo įdomu, kodėl kaimynai ieško jai pagalbos. „Dabar ji vieniša ir serganti, su niekuo nebendruoja, dažnai matome ją apsisverkusią. Norime padėti, gailla žmogaus“, – sakė kaimynai.

Aplankiau moterį. Ir su manimi ji nenorėjo bendrauti. Teigė, kad jai nereikia psichologinės pagalbos, jos dienos jau suškaitčiuotos. Mačiau, kad jai sunku. Išliejus susikaupusias emocijas palengvėtu, todėl nuvykau dar kartą ir papasakojau jai šią B. Ferrero istoriją.

Neišklausiusi iki galo, moteris apsiplėdė ašaromis. Ji kaltino save dėl padarytų klaidų, prisiminė, kad dažnai neteisi buvo savo pavaldinimams, tačiau tada jautusi malonumą, kad gali valdyti, ir jos daug kas bijojo. Ji bet kokia kaina gindavo savo pozicijas, dažnai nustumdama kitus nuo savo kelio, apšaukdavo nekaltą žmogų, pažemindama kitų akyse. Ji nesugebėjo duoti, sugebėjo tik imti. Ir štai – susirgo onkologine liga. Pats baisiausias dalykas, – patylėjusi pasakė moteris, – jog jaučiu, kaip už mano nugaros stovi vienvė.“

Dar ilgai mažčiau apie šią moterį, apie ją ištikusius sunkumus ir prisiminiau kadaise skaitytą La-

zarevo „Karmos diagnostiką“, kur daug rašoma apie atgalinį gyvenimo ryšį. Autoriaus teigimu, gyvenime nieko nėra atsitiktinio. Jei kažkas įlindo į jūsų butą, turite susimąstyti, ar nepadarėte ko nors blogo, ar teisingai gyvenote. Tai gali būti perspėjimas, verčiantis pamąstyti apie save, pergalvoti savo elgesį, santykius su žmonėmis.

Prasidėjus naujiems mokslo ir darbo metams, linkiu, kad širdyse būtų kuo daugiau meilės, supratimo ir užuojautos. Mokėkime paguosti kenčiantįjį, pastiprinti silpnesnįjį, nepraeikime pro liūdintįjį. Ir tuos pačius dalykus gausime iš kitų, o svarbiausia – už nugaros niekada nestovės vienvė.

Genovaitė Braznauskienė

Iš meilės

Iš meilės mus sukūrei, Dieve,
Iš meilės mūs gyvybę palaikai,
Iš meilės sukurtam gražiam pasauly
Gyvename mes Tavo, Viešpatie, vaikai.

Iš meilės žmogumi tapai Tu,
Iš meilės Tu žmoniją atpirkai,
Tu savo meile atdarei mums dangų –
Tegu Tau chorai gieda, skambina varpai!

Kaip atsakyt į Tavo meilę?
Kuo tavo meilės vedama tapau?
Iš meilės Tau mana širdis liepsnoja,
Iš meilės prie altoriaus Tavo suklupau.

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu: Laikraščiai „Prisikėlimas“, Aukštaičių 4, Kaunas. Tel. (8-37) 200883

El. paštas : prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: <http://kaunas.lcn.lt/parapijosprisikelimas>

Vyr. redaktorius parapijos klebonas, dekanas kun. teol. lic. Vytautas Grigaravičius; redakcijos nariai: Gediminas Žukas, Aldona Narušienė, Birutė Vasylienė, Adolfa Daukšienė, Dalė Starkutė.

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis